

ВОЙНИШКА НИВА

Задъ селото, върху склона подъ гората лежи почернѣла угарь. Срѣдъ нея стои самотна тръносливка. Наоколо други ниви нѣма — само посивѣло пасище.

Това е Стойковата нива!

Въ близката падина пуши коминътъ на Пенкината кошара, дето зимува тѣхното голѣмо стадо.

Пролѣтътъ приближаваше.

Обтегна се подъ слънцето Стойковата нива.

Ахъ, де е Стойко, младиятъ орачъ, да пустне ралото, да я изоре, да посѣе златно жито, да попѣе надъ нея, гологлавъ, изпотенъ, прижуренъ отъ слънцето!

Изъ полето навсѣкжде се мѣркатъ орачи — жени и деца. Почернѣха бързо буренясалитѣ угари и се припекоха на слънцето, посѣти, чисти, осветени отъ труда.

А Стойковата нива стои неорана, ще буреняса.

Пенка излѣзе да прибере агънцата, които си играеха по полянката.

Словоетѣ на Стойковата нива бѣха посинѣли отъ теменуги.

Девојката се спрѣ. Стойко бѣше навойна. Вчера се получи писмо отъ него. Той нѣмаше свои хора, ни роднини и затова бѣ писалъ до всички въ село. На края имаше много здраве и до нея.

Пенка се натужи. Тя обходи съ погледъ цѣлата Стойкова нива, едничката негова нива. Кой ли ще му я изоре?

Пенка набра теменужки и се върна.

— Мамо, ще те попитамъ нѣщо, ама да не ми се карашъ, — рече галено на майка си, която предѣше на прага.

Майка ѝ вдигна очи и я погледна спокойно.

— Какво има, детето ми? — каза майка ѝ.